

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 285/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	K. W.	jak w akcie oskarżenia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Stan faktyczny był w zasadzie bezsporny i opierał się w głównej	sprawozdanie badania stanu trzeźwości	5	

mierze na wyjaśnieniach oskarżonego.

Z relacji K. W. wynikało, że w dniu 4.07.2020r. uczestniczył w grillu, na który przyjechał własnym samochodem marki B. o nr rej. (...). Spotkanie odbywało się na terenie ogródków działkowych przy ul. (...) w K., znajdujących się około 500 m od jego miejsca zamieszkania. W jego trakcie K. W. spożywał alkohol. Po zakończonej imprezie, około godziny 1.50, pomimo stosunkowo niewielkiej odległości od domu, zdecydował się jechać samochodem. Do auta jako pasażer wsiadł także kolega kierującego - A. D..

K. W. ruszył wprawdzie w kierunku bloków, gdzie mieszkał on i A. D., jednak minął je i kontynuował dalej jazdę. Wjechał w odchodzącą od ul. (...) drogę leśną i po kilkudziesięciu metrach stracił panowanie nad kierownicą, wpadł w poślizg, po czym zjechał na pobocze drogi, gdzie uderzył kolejno w trzy pnie drzew oraz dachował.

Wskutek wypadku A. D. doznał obrażeń ciała koncentrujących się w obrębie kończyny dolnej prawej skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni (art. 157 § 1 kk).

W momencie wypadku K. W. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Na podstawie badania urządzeniem elektronicznym ustalono, że posiadał 0,81 mg/dm ³ alkoholu w wydychanym powietrzu, z tendencją rosnącą.			
wyjaśnienia oskarżonego K. W.	36-38, 130-131, 199v		
zeznania świadka A. D.	200		
sprawozdanie sądowo-lekarskie wraz z opinią	28		
opinia z zakresu badań wypadków drogowych	121		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>Ustalenia faktyczne były bezsporne co do najistotniejszych kwestii, jeśli chodzi o przypisanie odpowiedzialności karnej. Dotyczyło to zarówno faktu prowadzenia samochodu pod wpływem alkoholu, jak również stopnia nietrzeźwości kierującego oraz skutków wypadku. Oskarżony żadnej z tych okoliczności nie kwestionował.</p>			
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>Na uwzględnienie nie zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim na rozprawie przedstawiał powód kontynuowania jazdy pomimo znalezienia się w pobliżu miejsca zamieszkania. W ocenie sądu mało prawdopodobne, by przejechał wjazd do swojego bloku i z tego powodu musiał zawrócić. Gdyby nawet konieczność taka zaistniała, manewr ten można było wykonać</p>			

<p>znacznie bliżej, nie było potrzeby wjeżdżania w drogę leśną. Poza tym, jak wynikało z opinii biegłego K. W. poruszał się przed wypadkiem z prędkością co najmniej 72 km/h, którą trudno uznać za prędkość manewrową, a odpowiadającą raczej zwykłej przejażdżce.</p>			
<p>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Zgodnie z art. 115 § 16 pkt. 2 kk stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przekracza 0,25 mg/dm³. Mając powyższe na uwadze, prowadząc samochód na drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 kk. Z kolei powodując wypadek drogowy, w którym A. D. odniósł obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk, zrealizował znamiona</p>			

przestępstwa z art. 177 § 1
kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Kwestia prawnokarnej
oceny zachowania sprawcy
kierującego pojazdem
mechanicznym w stanie
nietrzeźwości, który w
następstwie naruszenia
zasad bezpieczeństwa
w ruchu powoduje
wypadek drogowy nie
jest postrzegana w
orzecznictwie jednolicie.
Możliwe są różne
rozwiązania: od przyjęcia
odrębności czynów
skutkującego
wymierzeniem kary
łącznej, poprzez
zastosowanie koncepcji
jednoczynowej
skutkującej kumulatywną
kwalifikacją prawną, do
koncepcji współukaranego
czynu uprzedniego
skutkującej rezygnacją z
karania za prowadzenie
pojazdu w stanie
nietrzeźwości. Niezależnie
od sposobu
rozstrzygnięcia podkreśla
się konieczność
indywidualnego
rozważenia okoliczności
konkretnego przypadku
(por. np. orz. SN z dnia
6.12.2012 r. sygn. IV KK
127/12).

W niniejszej sprawie
opowiedzieć należało
się za koncepcją
wielości czynów, o
czym zaważyły głównie
kryteria odnoszące się
do strony podmiotowej
oraz motywacji sprawcy.
Podkreślenia wymagała
wyraźnie zaznaczona

decyzja oskarżonego o kontynuowaniu jazdy, pomimo znalezienia się w pobliżu miejsca zamieszkania, co wykluczało możliwość potraktowania tego zachowania jako czynu cechującego się na tyle wyraźną dysproporcją szkodliwości społecznej w stosunku do przestępstwa spowodowania wypadku drogowego, aby można było mówić o współukaranym czynie uprzednim. Oskarżony, wiedząc, że znajduje się pod wpływem alkoholu, choć miał możliwość zakończenia jazdy po dojechaniu do miejsca zamieszkania, zdecydował się jechać dalej. Stanowiło to zatem odrębny, tak w sferze przedmiotowej, jak i podmiotowej, czyn sprawcy, niosący ze sobą zbyt duży do pominięcia ładunek szkodliwości społecznej.

#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Nie kwestionując ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa, kierunek obrony skoncentrował się na zastosowaniu instytucji warunkowego umorzenia postępowania. W uzasadnieniu wniosku skupiono się na argumentach odnoszących się do osoby oskarżonego oraz okoliczności związanych z oceną stopnia zawinienia i			

społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Wskazywano, że prowadzi ustabilizowany tryb życia, nie był dotychczas karany, nie wchodzi w konflikty z prawem. Dotychczasowy sposób życia miał uzasadniać przekonanie, że pomimo umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie sądu przesłanki warunkowego umorzenia postępowania nie zostały w niniejszej sprawie spełnione.

Warunkowe umorzenie postępowania jest środkiem probacyjnym, który opiera się na zaniechaniu skazania i wymierzenia kary sprawcy winnego popełnienia przestępstwa.

Kompetencja warunkowego umorzenia postępowania należy do sądu, do którego należy również ocena spełnienia przesłanek jego zastosowania.

Zgodnie z art. 66 § 1 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób

życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności (art. 66 § 2 kk).

Jeśli chodzi o niniejszą sprawę, nie nasuwało wątpliwości, że warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania były spełnione. Chodziło tu o przesłankę maksymalnego ustawowego zagrożenia karą za popełnione przestępstwo, która w tym wypadku wynosiła 2 lata pozbawienia wolności oraz uprzednią niekaralność sprawcy. Upoważniało to do podjęcia dalszych rozważań, w szczególności na temat materialnej zawartości przestępstwa.

Jak już zaznaczono, art. 66 § 1 kk wymaga przede wszystkim, aby wina i szkodliwość społeczna czynu nie były znaczne. Okoliczności, które należy brać pod uwagę przy badaniu społecznej szkodliwości czynu wymienione zostały w art. 115 § 2 kk. Na ich podstawie ustala się, czy dany czyn zabroniony jest społecznie szkodliwy, a jeżeli tak, to w jakim stopniu. Zgodnie

z tym przepisem, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W literaturze zauważa się, że przepis ten jest wyrazem przyjęcia przez ustawodawcę koncepcji przedmiotowo – podmiotowej (kompleksowej) oceny społecznej szkodliwości czynu. Nakazuje bowiem brać pod uwagę okoliczności należące do strony przedmiotowej czynu zabronionego (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i do jego strony podmiotowej (postać zamiaru, motywacja sprawcy). Wymienione w art. 115 § 2 kk kwantyfikatory społecznej szkodliwości czynu tworzą zamknięty katalog. Oznacza to, że

przy badaniu materialnej treści przestępstwa nie mogą być uwzględniane żadne inne okoliczności niż wymienione w tym przepisie. Bez znaczenia są w szczególności warunki i właściwości osobiste sprawcy (np. wiek, stan zdrowia, sytuacja rodzinna). Nie bierze się również pod uwagę dotychczasowego sposobu życia sprawcy (w tym uprzedniej karalności), jak i jego zachowania po popełnieniu czynu (np. pojednanie się z pokrzywdzonym, naprawienie szkody). Wymienione czynniki, mimo braku wpływu na społeczną szkodliwość, uwzględniane są w ramach sądowego wymiaru kary (art. 53 kk) - (P. Daniluk - Ocena społecznej szkodliwości czynu, Prokuratura i Prawo nr 6/2011).

Ustalanie społecznej szkodliwości i jej stopnia powinno być oparte na kompleksowej analizie okoliczności, które wskazane są w art. 115 § 2 kk. Nie oznacza to bynajmniej, że dla przyjęcia braku karygodności czynu wymagane jest, aby wskazywała na to każda z tych okoliczności z osobna – ocena społecznej szkodliwości jest bowiem ich wypadkową. Przy ustalaniu społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę tylko te

okoliczności z art. 115 § 2 kk, które występują w badanym stanie faktycznym.

Zróznicowany charakter kwantyfikatorów społecznej szkodliwości sprawia, że nie odnoszą się one w całości do każdego czynu zabronionego. Wszystkie okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk są równoważące i żadnej z nich nie można in abstracto przyznawać dominującej roli przy ocenie społecznej szkodliwości czynu. W konkretnym stanie faktycznym poszczególne kwantyfikatory mogą jednak wystąpić w takiej postaci czy też nasileniu, że będą one miały większy od innych wpływ na stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego. To, który z czynników wymienionych w omawianym przepisie bardziej, a który mniej wpływa na stopień społecznej szkodliwości konkretnego zachowania, zależy w przeważającej mierze od tego, jaki typ czynu zabronionego wchodzi w grę oraz od okoliczności konkretnego wypadku. (P. Daniluk – Ocena...).

Jeśli chodzi o niniejszą sprawę, na warunkowe umorzenie postępowania nie pozwalała ani ocena stopnia winy, ani ocena stopnia społecznej

szkodliwości czynu. W kwestii zawinienia pod uwagę należało brać postać zamiaru oraz motywację sprawcy. W tym wypadku oskarżony zdecydował się na jazdę samochodem, mając pełną świadomość pozostawania w stanie nietrzeźwości. Pomimo tego, że w trakcie grilla spożywał alkohol, bezpośrednio po jego zakończeniu zdecydował się usiąść za kierownicą. Wyraźnie zatem odróżnić można było tę sytuację od częstych w praktyce sądowej spraw, gdy sprawcy tego rodzaju przestępstw prowadzą pojazdy pod wpływem alkoholu, jednak po upływie znacznego czasu od zakończenia jego spożywania, pozostając w pewnego rodzaju nieświadomości co do rzeczywistego stężenia alkoholu w organizmie, z reguły na skutek przecenienia jego zdolności metabolicznych. W tym wypadku natomiast oskarżony w pełni zdawał sobie sprawę zarówno z tego, że znajduje się pod działaniem alkoholu, wiedział ile go spożył i jaki może być jego wpływ na sprawność psychomotoryczną.

Krytycznie w tym kontekście ocenić należało także samą decyzję o jeździe samochodem w sytuacji, gdy od miejsca zamieszkania dzieliła oskarżonego odległość

zaledwie około 500 metrów. Z łatwością mógł do domu wrócić pieszo, a po samochód udać się następnego dnia. Na stopień zawinienia wpływała też oprócz tego wspomniana już decyzja o kontynuowaniu jazdy, pomimo możliwości jej zakończenia po dojechaniu do miejsca zamieszkania. Oskarżony popełnił zatem przestępstwo w sposób na wskroś umyślny, zawiniony.

Odnosząc się natomiast do szkodliwości społecznej czynu, w żadnej mierze nie można było uznać, aby „nie była ona znaczna”, jak wymaga tego przepis art. 66 § 1 kk. Kluczowe było w tym wypadku ustalenie, że oskarżony znajdował się pod działaniem alkoholu, określonym na poziomie $0,81 \text{ mg/dm}^3$, co stanowi odpowiednik 1,70 ‰, skutkiem. Skutkowało to istotnym upośledzeniem sprawności psychomotorycznej oraz możliwości reagowania na sytuacje nagłe i niebezpieczne. Już sam ten fakt stanowił w ocenie sądu potencjalne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Idąc dalej, ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu musiała uwzględniać skutki wypadku spowodowanego przez oskarżonego. Jak

ustalono, podróżujący z nim pasażer doznał poważnych obrażeń zlokalizowanych w obrębie kończyn dolnych, skutkujących wielomiesięcznym leczeniem i rehabilitacją. Skutki zdarzenia nie do końca mogły być postrzegane tylko przez pryzmat przebaczenia, jakie zadeklarował A. D. wobec oskarżonego. Jednocześnie bowiem skierował wobec zakładu ubezpieczeń roszczenie na kwotę 60.000 zł, z czego na ten moment uznano je do kwoty 38.000 zł.

Zważywszy na zamknięty katalog kwantyfikatorów społecznej szkodliwości czynu, znaczenia dla oceny jej stopnia nie miały argumenty wskazujące na właściwości osobiste oskarżonego i jego dotychczasową postawę życiową.

Przedstawiona powyżej ocena stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, prowadząca do uznania, że oba te kryteria przekraczały określony w art. 66 § 1 kk poziom „nieznacności”, uniemożliwiła warunkowe umorzenie postępowania, czyniąc bezprzedmiotowym rozważania na temat pozostałych przesłanek zastosowania tej instytucji. Chodziło tu w szczególności o argumenty

odnoszące się do postawy życiowej oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych oraz prognozy kryminologicznej. Z treści przepisu *expressis verbis* wynika bowiem, że przesłanki te muszą występować koniunktywnie z ustaleniami dotyczącymi stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości, na co wskazuje użycie przez ustawodawcę spójnika „a”. Wprawdzie ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że oskarżony fatycznie prowadzi ustabilizowany tryb życia, rozpoczął działalność gospodarczą i dotychczas nie wchodził w konflikty z prawem, to jednak były to okoliczności wtórne w stosunku do społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia sprawcy. Nawet zatem ich uwzględnienie nie mogło prowadzić do zmiany decyzji w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania.

Przedstawione powyżej okoliczności mogły być natomiast brane pod uwagę przy wymiarze kary. W tym stanie rzeczy sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby wynoszący 2 lata.

Na podstawie art. 42 § 2 kk za każde z przestępstw orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Środek karny ustanowiony w art. 42 § 2 kk polega na obligatoryjnym orzeczeniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju na okres nie krótszy niż 3 lata w razie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub ucieczki z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177. Jak podkreśla się w literaturze, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów pełni rolę prewencyjną i ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji. Środkiem do osiągnięcia powyższego celu jest w tym wypadku wyeliminowanie z grona uczestników ruchu osób, które swoim dotychczasowym zachowaniem – w niniejszej sprawie popełnieniem przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w stanie nietrzeźwości – dały podstawy, aby sądzić, że nie dają wystarczającej rękojmi bezpiecznego uczestnictwa w ruchu.

Rolą sądu jest określenie długości trwania zakazu przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy.

Zważywszy na uwypuklone już powyżej okoliczności popełnienia czynu, na podstawie art. 90 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego łączny zakaz prowadzenia pojazdów na okres 4 lat.

Nie przychyłono się do wniosku oskarżonego o wyłączenie spod zakazu pojazdów kat. T, uznając przedstawione w tym zakresie uzasadnienie za niewystarczające.

Oskarżony powoływał się na prowadzenie działalności gospodarczej, w ramach której zamierza dopiero zakupić koparko – ładowarkę. W tym stanie rzeczy prośba o pozostawienie prawa jazdy kategorii T stanowiła raczej przejaw myślenia życzeniowego, aniżeli realnej potrzeby, uwzględnianej i poddawanej rozwadze przy kształtowaniu sankcji karnej.

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy

Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych. Świadczenie to, w

<p>kwocie co najmniej 5.000 złotych, jest orzekane obligatoryjnie w razie skazania sprawcy przestępstwa z art. 178 a § 1 kk.</p> <p>Na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczono na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 lipca 2020 r.</p>			
<p>1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
	<p>IX</p>		<p>Na podstawie art. 47 § 3 i 4 kk orzeczono wobec oskarżonego obligatoryjną nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 500 zł.</p>
<p>1.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VI.	Na podstawie art. 627 kk oskarżonego obciążono kosztami procesu w całości.	
1.1Podpis		